Tuulikki Ritvanen kirjoittaa 27.4.2024

Himolukijan mansikkapaikka: Rakas Eeva Kilpi, Nämä juhlat jatkuvat vielä

Oikean mansikkapaikan löysin, kun sain luettavakseni Anna-Riikka Carlsonin kirjoittaman kirjan Eeva Kilvestä. Kirja oli nautintoa alusta loppuun.

Kustantajana Anna-Riikka Carlson tunsi Eeva Kilven tuotannon ja piti siitä kovasti. Sitten, tavattuaan kirjailijan, hän tunnustaa: *Sinä jäit minuun. Aloin kirjoittaa kohtaamisistamme muistiinpanoja... sitten sinä ehdotit, että kokoaisin ne kirjaksi.*

Lämpimästi kirjailijan vanhenevaa olemusta seuraten, hänen elämäänsä ja teoksiansa muistellen ja siteeraten kirja tuo lukijalle elävästi ja kauniisti koko Kilven tuotannon, ajatusmaailman ja eetoksen. Taidolla Carlson liittää Kilven ja omat elämänkokemuksensa vyyhdeksi arkea ja juhlaa, lukemista, kirjoittamista ja kokemista.

Eeva Kilpi sanoo haluavansa kirjoittaa kauniita, totuudellisia ja aitoja kirjoja. Vilpittömyys on kestävämpää kuin tekninen taituruus. Hän näkee kauneutta luonnossa, eläimissä ihmissuhteissa, mutta myös välinpitämättömyyttä ja rumuutta, mikä tekee hänet surulliseksi ja vihaiseksikin. Hän uskaltaa tarpeen tullen suuttuakin hyvän asian puolesta.

Aika ja metsä ovat arvokkainta. mitä voimme toisillemme antaa, nyt 96-vuotias Eeva Kilpi sanoo kirjassa.

Eeva Kilpi ja Suomalainen Naisliitto

Tulee mieleen lähes kymmenen vuoden takainen Eeva Kilven vierailu Helsingin yhdistyksessä.

Olin tuolloin virkistystoimikunnassa ja ajattelimme kutsua hänet Aurorankadulle. Olihan häneltä juuri ilmestynyt pitkästä aikaa kirjoja, Sininen, Punainen ja Valkoinen muistikirja. Lahden kaupunginteatteriin oli tulossa hänestä tehty näytelmä.

Laadimme Kilvelle pitkän kutsukirjeen. Aikamme odotettuamme saimme viestin. Sisaren kuolema oli järkyttänyt häntä niin, että hän sanoi voimansa valuneen pois eikä hän uskonut voivansa kertoa meille enää mitään sellaista mitä ei hän olisi jo kirjoissaan kertonut.

Olin seuraavana kesänä mökillä ja eräänä päivänä huomaan puhelimestani, että Eeva Kilpi soittaa! Hän oli tullut toisiin ajatuksiin. Hän sanoi selvinneensä suurimmasta masennuksestaan ja sanoi mielellään tulevansa, jos kutsu on vielä voimassa. Olihan se!

Mieleeni on erikoisesti jäänyt, miten ihastuksissaan hän oli kirjastostamme. Hän ei ollut osannut ajatella, että me arvostimme niin paljon kirjoja. Hän jäi sinne unelmoimaan niin kauaksi aikaa, että hänet piti todella houkutella sieltä lähtemään kotiin.

Minulla oli mukana hänen kirjansa Muistojen aika. Siihen hän kirjoitti omistuskirjoituksen *Sydämellisin kiitoksin 18.10.2016 Suomalaisen Naisliiton Helsingin osaston kodissa*. Kodissa! Voisiko sen lämpimämmin sanoa?

Helsingin osasto kävi Lahdessa katsomassa Eeva-näytelmän ja mukaan saimme Siiri Äiteen, Naisten Äänen suojelijan. Väliaikakahveilta huomasin Siirin hetkeksi hävinneen. Vähän jo ennätin huolestua; hän oli aina niin nopea käänteissään. Sieltä Siiri tuli hetken päästä konjakkilasi kädessään: *Tämä se on poikaa kahvin kanssa. Pittää pirteenä koko ropan,* tuumasi tuolloin 91-vuotias Siiri.

Evakkotyttöjä kumpikin, Eeva ja Siiri. Siiri ei juuri lukenut eikä kirjoittanut, Eevalle kirjat ja kirjoittaminen olivat koko elämä. Suomalaisia sisukkaita naisia molemmat!